

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

עלון מס' 597

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

משכיל לדוד

פרשת בא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

הנאת הצדיקים בניצוח היצר הרע

בא אל פרעה כי אני הכבדתי את ליביו. (שמות י. א.)

כתב בזוה"ק (ח"ב לד.) כי הכוונה בא אל פרעה אני ואתה. ולמה הוצרך הקב"ה לבוא יחד עם משה? מכיון שמושה רבינו לא רצה ללכת יותר לפרעה ולראות את פניו, שכן כל כך התקדש משה רבינו במכה השביעית, עד שכבר עיניו לא סבלו לראות פני רשע.

וביאוור הדבר. לאחר שפרעה ראה את גדולת ה' ואמר (שמות ט, כז) ה' הצדיק, אזי במקום לחזור בתשובה הוא עוד מחזק את לבו, כדכתיב (שם, ט, לד) ויכבד לבו הוא ועבדיו. וכידוע, אדם רשע החוזר בתשובה, בזמן שהוא נופל שוב, הוא נהפך לרשע גדול יותר. לכן פחד משה רבינו ע"ה ללכת אל פרעה בשליחות ה', שלא יהיה חלילה מושפע לרעה מהסתכלות על פני פרעה הרשע, שהרי כבר אמרו חז"ל (מגילה כה:): שאסור להסתכל בדמות אדם רשע. ומהאי טעמא אף אהרן פחד ללכת עם משה אל פרעה.

ולכן אמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה בא אל פרעה, בא אל פרעה אני ואתה. כלומר, הקב"ה אמר למשה אני אכנס ראשון אל פרעה ואבטל ממנו את הקליפה הסובבת אותו, ואז תוכלו להכנס אליו בלי פחד ומוורא. וכפי שהדבר אכן מרומז בתיבת בא, ב' רומז על משה ואהרן, א' רומז על אלופו של עולם.

ולכאורה יש להבין, מאי שנא דכתיב בא, אפילו אם היה כתוב לך אל פרעה, גם היה משמע שהקב"ה הולך עמם, וכי יעלה על הדעת חלילה שעד עכשיו הלכו משה ואהרן לבדם מבלי שהקב"ה ילך עמם לסייעם?

וחשבתי להסביר זאת על פי דברי רש"י (בראשית יז, כב) שהצדיקים - מורכבתו של מקום. היינו, הצדיקים תמיד הלכו לפני הקב"ה, כדמצינו אצל אברהם (בראשית יז, א) התהלך לפני והיה תמים. ולכן כל הנסיון של לך לך היה להנאתו ולטובתו, מכיון שההנאה והטובה שיש לצדיקים היא, כשהם מתקדשים בכוחות עצמם והולכים לפני השכינה, ומפנים לה את הדרך על ידי צדקותם, ועל ידי כך הם עוקרים את העבודה זרה, וזאת מעלה גדולה מאד של הצדיקים בעבודת ה'. אם כן, באמת עד עכשיו משה רבינו ע"ה היה יוצא ונכנס, ומפנה דרך לפני ה' שהיה הולך לפניו יתברך. אולם עכשיו מרוב עונו שהיתה בהם חששו ללכת לבד, ורמזו על כך להקב"ה שעכשיו אינם בטוחים בעצמם האם הם מסוגלים ללכת אל פרעה מבלי שיושפעו ממנו לרעה. לכן אמר

הקב"ה להם בא אל פרעה, כלומר אני הולך ומקדים את הדרך לפניכם.

ואמנם, ממה שהקב"ה חיזק את לב פרעה, והיה מקדים לבוא לפרעה לפני משה רבינו כדי להשפיע עליו שפע קדושה, למדים אנו מזה יסוד עצום בעבודת ה'. דהנה לכאורה קשה, מדוע הקב"ה ברא בכלל את היצר הרע המפריע לאדם, וכדי שהאדם יתגבר עליו צריך הקב"ה לעזור לו כדאיטא (קידושין לו:) יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו. אולי היה עדיף שהקב"ה לא היה בורא בכלל את היצר הרע, וכך לא היה צורך כלל שהקב"ה יעזור לאדם להנצל מידי היצר הרע.

ונראה, דלטובת האדם לא רצה הקב"ה שהאדם יקבל מתנת חינוך, ושיהיה בבחינת נהמא דכיסופא, לכן ברא הקב"ה את היצר הרע כדי שיפריע לאדם, ועל האדם מוטל מצידו להתעורר ולהלחם כנגד היצר הרע. ובראות הקב"ה שהאדם נלחם כנגד היצר הרע, הוא מקשה את לב היצר כדי שימשיך להפריע לאדם, וכאשר האדם ממשיך להתנגד ליצר הרע ולהאבק עמו, אז הקב"ה מקדים עצמו לפני האדם ומבטל ומכניע את הקליפה של היצר הרע, וכתוצאה מהופעת השכינה האדם מקבל כוחות של קדושה בדיוק ברגע שהקליפה נכנת.

אכן, לאחר שהוא כבר הכניע את הקליפה, כשהוא מרגיש שאין היצר הרע מפריע לו, יש לצדיק מכך צער שחסרה לו הנאה שממשיכה עליו כוחות הקדושה, בשעה שהוא מכניע את הקליפה, מכיון שאין לו כבר את מה להכניע.

לכן הקב"ה מוסיף כוחות ליצר הרע כדי להפריע שוב לצדיק, וכל המטרה בהוסיפו כוח ליצר הרע הוא כדי שהצדיק יצא להלחם כנגדו ביתר שאת, כדי להכניע את הקליפה ולהוסיף על עצמו קדושה.

והנה חשבתי בזה. להבדיל, בתחרות, כשאדם נלחם כנגד אדם הרי מי שמנצח הוא זה שעולה למקום הראשון ומקבל על כך מדיילת זהב. אבל כשאדם שלישי בא ועוזר לו לנצח בתחרות, האם שייך לומר בכלל שהוא ניצח ושהוא יעלה למקום הראשון.

אולם ברוחניות, כשאדם נלחם כנגד היצר הרע, הקב"ה מקדים את האדם כדי להכניע את היצר הרע, ואז האדם בדחיפה מצליח להכניע את היצר הרע, וכפי שנאמר (דברים כא, י) 'כי תצא למלחמה על איבין', שהוא היצר הרע, ונתנו ה' בידך, ולא זו בלבד - אלא אתה מקבל על כך שכר שנאמר 'ושבית שביו'.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת בא ד' שבט תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות	
16:33	16:47	16:51		
17:47	17:49	17:50		מוצאי שבת
18:26	18:23	18:27		רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ה - רבי יהודה אריה לייב מגור,
- העל ה"שפת אמת"
- ו - רבי יצחק מקאליש
- ז - ר' דוד מלעלוב
- ח - רבי יוסף מאיר כהנא, האדמו"ר מוספינקא
- ט - ר' רפאל ישעיה אזולאי, בן החיד"א
- י - ר' שלום שרעבי מזרחי. הרש"ש
- י - מהר"ם מפאדובה

יש לך תשובה?

"והיה כי ישאלך בנך"

(שמות יג, יד).

סוגית החינוך היהודי עומדת

תמיד בראש מעייניו של כל יהודי

ויהודי, מה להנחיל לצאצאים, איך

ומתי. שאלות דידקטיות ותורות שלמות נבנו

ופותחו ע"י טובי המומחים בתחום, על מנת להיות שלמים ומוכנים לאתגר הניצב בראש

כל יהודי; "והיה כי ישאלך בנך".

הנה הרב מפוניבז', רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, נשא פעם דרשה נוקבת לפני הציבור הדתי בצפת בענין חינוך הבנים. ובתוך דבריו אמר: "ברצוני להגיש בפניכם שאלה; בדירה שבה אני שוהה בעירכם, יש מקרר ותנור חימום המחוברים אל שקע חשמלי אחד. והנה ממכשיר אחד נפלט חום רב, והמכשיר השני גורם לקירור והקפאת המזון המאוחסנים בו. אינני מבין, האם החשמל מחמם או מקרר?..."

על כרחך נמצאנו למדים, זעק הגאון מפוניבז', שהחשמל הוא כח אדיר, רק תלוי מי מתחבר אליו, וכיצד הוא מתחבר אליו. אפשר ללמוד את ילדי הכתה את מקצוע התנ"ך, באופן כזה שכל החומר הלימודי יישאר קפוא וצונן, אבל אפשר לחבר אליו את החינוך התורני, ואז לחמם את האוירה, ולהכניס בה אש יוקדת".

כניעה לתכתיבי הזמן

"הכרתי בחור אחד, שבגלל פסוק אחד בתורה שלא 'הבין', הוא שאל את מי ששאל ולא ידע להשיבו - התבלבל ועזב את הכל". כך סיפר המתנחן הרה"ג רבי יוסף מוצרי זצ"ל, שזכה להעמיד תלמידים הרבה בליוניו של הקב"ה, בתלמוד תורה הירושלמי "נזר אהרן", לפני כיובל שנים.

המוטו החינוכי של הרב מוצרי דגל בהכנעה מוחלטת לשמירה על החינוך הטהור בדרך ישראל סבא, כפי שנחלנו מאבותינו במשך אלפי דורות, ללא שינויים וכניעה לתכתיבי הרוח והזמן. בדברים שנשא בשנת תשי"ד, התייחס לנושא זה בדבריו וכה אמר; "נאמר בפסוק: 'הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם'. ויש לשאול למה אמר הפסוק 'הביטו'. וביאר כשרוצה אדם לדעת, מה הדרך שבה ילך כל חייו, יביט תמיד במעשה אבותיו באותה שיטה, באותה מסורת ובאותו כיוון, על מנת לשמור את מצוות ה', ולא לומר 'הטבע השתנה' 'עליו ללכת לפי הזמן', 'לפי החיים של היום' (ויחסית לדור שלנו אני בסדר), אלא הביטו אל אברהם אביכם וכו'. וכל מי שעושה כן שהולך בדרך

האבות, שידע שהוא "ברא מזכה אבא", ויש לו זכות אבותיו בידו". וכנאה דורש - היה גם נאה מקיים. על כל דבר שביקש לבצע הלכה למעשה, הוא התייעץ תחילה עם חכמי התורה, לשמוע דעת תורה בענין. כך העיד עליו הגאון רבי שלום כהן שליט"א, ראש ישיבת "פורת יוסף", בשעת הלוויה; "שבכל דבר היה מתייעץ עם תלמידי חכמים, אם כך לנהוג או כך לנהוג אני יודע שהיה שואל בכל פרט, מכח האמונת חכמים שהיתה בו, ובעונה גדולה שלא לסמוך על עצמו, על אף הניסיון הרב שרכש".

טכנולוגיה לשירות התורה

והנה הנהגה אחת, דוגמא אישית שאותה הוא הנחיל לכל חניכיו: במשך תשעים שנות חייו, עמדה לפניו משימה מרכזית שאותה הוא הגשים מידי יום ביומו: לרכוש תורה, לקנות את קניני התורה ולהשתלם בכל מקצועות התורה. עוד בצעירותו כשעוד לא היה בהישג יד טייפ עם הקלטה, הוא טרח והשיג טייפ גדול עם סרטי הקלטה גדולים שהיו בימים ההם, והיה מקליט שיעורי תורה והלכה, דרשות ומוסרי חז"ל, במשך כמה שנים. באהבת התורה אשר יקדה בלבנו, היה יושב בחדרת קודש לכתוב שיעורים אלו על כל פרטיהם, ואף ערך אותם לפי נושאים עד שעל כל נושא הגיעו כתביו לספר שלם בכתב יד. בכל נושא סידר את הענינים לפי א' ב' עם מפתחות. כמו כן נמצאו בעזבונו כתבים רבים בהלכה ובאגדה, שאותם הוא שמע או ראה מפי סופרים ומפי ספרים. כך היתה דרכו בקודש, שכל דבר תורה בין בהלכה ובין באגדה, בין הידור מצוה ובין הנהגה טובה או עצה טובה בעבודת ה', או תפילה מיוחדת מרבותינו הקדמונים שמצא כתוב באחד הספרים, מיד היה מעתיק או מצלם שיהא בידו למזכרת - למען יעמדו ימים רבים.

נכדיו מספרים כי הקלטות אלו שימשו אותו לניצול הזמן ללימוד תורה. "בכל מיני הזדמנויות היינו פוגשים את סבא תוך כדי שהוא משנן את הלימוד בעזרת קלטות אלו, וכך היה מנצל את זמנו להגות בתורה גם במצבים של התעסקות וכיוצא שאי אפשר ללמוד מתוך ספר. כשהינו נוסעים עימו לים בימי בין הזמנים, מה סבא היה לוקח עימו? באיזה שעשוע ויכל להשתעשע? הלא ודאי "לולי תורתך שעשועי!" היה לוקח עימו טייפ קטן עם אותם קלטות קדושות, זה היה התענוג הגדול ביותר, לעסוק בתורה מתוך ישוב הדעת ומנוחה".

ההוראה הזו של "כי ישאלך בנך" - ניצבת בגאון למול אישיותו של רבי יוסף מוצרי, שגילם באורח חייו את עבודת ה' בשלימות, כשהוא מוכן ומזומן לכל השאלות שמאן דהו ישאל ויבקש לדעת את הדרך הסלולה בעבודת הבורא.

C'est avec une grande joie que nous vous annonçons la parution d'un nouveau joyau de Torah
Le Kérème David sur les Pirké Avot

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

שבח המביא לגנות

אסור לשבח אדם בפני אנשים רבים, אף שאינם שונאיו, ואינו מרבה בשבחו יותר מדי, כיון שבמקום שיש אנשים רבים בדרך כלל יש שם כאלו שידברו בעדו וכאלו שידברו נגדו וכן בני אדם שיקנאו בו, ועל ידי שידבר בשבח, יבואו לדבר בגנותו. אמנם מותר לשבח אדם שהוחזק לרבים נודע לכשר וצדיק, שלא נמצא בו שום רעה ואשמה, אפילו בפני שונאיו, כיון שאי אפשר לגנותו, ואם יהיה מי שיגנה אותו יבינו השומעים שדבריו אינם נכונים (חפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

גם זו - לטובה!

"ויקם פרעה לילה"

(שמות יב. ל) תמיהה היא;

הכיצד הצליח פרעה להירדם

באותו הלילה ולישון שנת ישירים,

בשעה שידוע הוא שמכת בכורות

מתקרבת בחצות הלילה, וחרב חדה מונחת לו

על צווארו, שהרי גם הוא היה בכור?

זהו סוד הדברים; מכאן למדנו יסוד גדול עד כמה רב כוחה של קשיות עורף. הנה

פרעה הרשע יודע גם יודע על סופו הקרב בכלל מכת בכורות, והוא הכביד את ליבו

והקשה את עורפו וסרב לשלוח את בני ישראל מארצו, לכן נשאר הוא שקט ושאנן

על אף כל המכות הנמרצות שנחתו על ראשו. זהו קשיות העורף.

אולם על האדם לדעת, שמנגד ישנה קשיות עורף לטובה ומהווה היא לו ברכה.

הנה עם ישראל הם "עם קשה עורף" (שמות ל"ד ח'). הקדוש ברוך הוא הטביע בהם

את המידה זו, בכדי שהם יקיימו את תורתו ואת מצוותיו בכל עת ובכל שעה בכל

מחיר ובכל מצב. גם בשעה שילחצו אותם שונאיהם ויעמידו אותם בניסיונות - הם

לעולם לא יוותרו אף על קוצו של יו"ד מן התורה הקדושה, ובמסירות נפש גדולה

שאינן למצוא כדוגמתה, הם יקיימו אותה.

ומה הסיבה לכך? לפי שהם "עם קשה עורף".

מן המעיין

אל המזבח, בעוד שהפר השני

שהקריבו נביאי השקר, סירב

בעקשנות ללכת למזבח.

ו"ממנו נקח לעבד את ה'

א-להינו" - דורש המלבי"ם,

נלמד לקח מוסרי כיצד לעבוד

את השי"ת; אם בהמה זו שאין

בה דעת, משתוקקת להיות קרבן

לשי"ת, על אחת כמה וכמה צריכים בני

אדם שהם בני דעת, להשתוקק ולהיות כמהים לעבודת השם.

"עַד מַתִּי מֵאַנַּת לַעֲנֹת מִפְּנֵי". (י. ג.)

אף שנתיידיא פרעה מן המכות, לא היה נכנע מפני ה' - מסביר רבי משה סופר

מפרשבורג - וחשב שחטא כלפי אליליו והם אשר הסגירו אותו להתייסר מיד

משה. ובאמת שכבר מוכן היה פרעה לשלח את ישראל,

כדי להיפטר מן היסורים, אבל הקב"ה הכביד את לבו כדי שידע בסופו של דבר כי

ה' הוא הא-להים.

הוא שאמר לו משה בשם ה': "עד מתי מאנת לענות מפניי", מה לי בזה שתשלח

את עמי אם אינך נכנע מפני,

היכנע ושלח עמי "ויעבדוני", כדי שיעבדוני בהסכמתך דוקא.

"לֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אַחִיו וְלֹא קָמוּ אִישׁ מִתַּחַתֵּי שְׁלֹשֶׁת יָמִים". (י. כג.)

רש"י כותב כאן על פי המדרש: 'ויהי חשך אפלה שלשת ימים' חושך של אופל,

שלא ראו איש את אחיו ג' ימים. ועוד שלוש ימים אחרים, מוכפל על זה שלא

קמו איש מתחתיו. וישב אינו יכול לעמוד, ועומד אינו יכול לישב.

האדמו"ר רבי חנוך מאלכסנדר זצ"ל,

פירש את הכתוב שלפנינו בדרך חסידית:

מכיון ש"לא ראו איש את אחיו", אלא כל אחד דאג רק לעצמו וכל מעייניו היו

נתונים להצלת נפשו ונפש בני ביתו בלבד,

לכן "לא קמו איש מתחתיו", אף אחד מהם לא הצליח להתרומם משפל המדרגה

התחתונה שהיה שרוי בה.

"גַּם מִקִּנְיֹו יֶלֶךְ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂא פִרְסָה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבָד אֶת

ה' א-להינו". (י. כו.)

בהמותינו תלכנה אתנו מרצונן הטוב, שכן הן יהיו משתוקקות לעלות קרבן לפני

השי"ת. כפי שאמרו חכמינו על הפר שהקריב אליהו הנביא שהוא רץ בשמחה

חיים בפרשה

„והשתחוּו לי לאמר". (יא. ח)

טעם שלא אמר בפירוש "ויאמרו לי", נתכוון לומר כי אמצעות ההשתחוויה עצמה

יגיד כי כוונתם לאמר צא אתה, כיון שהוא אדון עליהם, אם כן האדון יעשה חפצו

ואין עליו שלטון.

עוד ירצה, כי להיות כי מנהג המלכים כשיבא אדם לדבר אליהם דבר, ישתחוּו

לפניו, וזוהו ידע המלך כי הם חפצים לדבר עמו.

כי אין מהמוסר לדבר לפני מלך גדול בלא שאלת רשיון,

גם אין דרך כבוד לשאול רשות, לזה ישתחוּו ובוזה ידע המלך כי חפץ דבר, ויאמר

אליו דבר.

והוא שאמר "והשתחוּו לי לאמר". פירוש, שההשתחוויה היא להגיד שרוצים לאמר,

והאמירה "צא אתה" וגו'.

והגם שלא הזכיר הכתוב פרט זה באותה הלילה, קיצר ואמר גדולה מהאמור כאן

שפרעה עצמו קם לילה וגו'.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי דוד מלעלוב זצ"ל

ביותר. בט"ו בשבט היה הרה"ק רבי דוד בידרמן אומר, כי יום זה מסגל לישועות. וכשם שפירות האילן מתברכים - כך יתברכו פירותיו (הלא הם בניו ובנותיו) של האדם. בשנות מלחמת העולם הראשונה, בשנת תרע"ו, הסב הרבי בט"ו בשבט לשולחנו הטהור, ועליו פירות משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל. רק חסידים מעטים הגיעו לשולחן הטהור, מאימת המלחמה והמגפות שהשתוללו. והנה לפתע נכנס אל הבית ילד קטן, בנו של אחד מנאמני הרבי. זה הקטן ספר לרבי בבכי תמרורים שכל בני הבית נפלו למושב, מחלתם חמורה וכי נשקפת סכנה לחייהם. פרץ רבי דוד בבכי ואמר: "ריבוננו של עולם! שמחתי ביום חגה של ארץ ישראל הושבתה. אנא, אמור די לצרותינו". ואז אורו פניו, הוציא פרי מערמת הפירות שלפניו ואמר: "זכות פירות ט"ו בשבט, זכה אביך לראות פרות". ובני הבית הבריאו.

בשנת ה'תקע"ד חלה רבי דוד, זמן קצר לאחר מכן לקח עמו את תלמידו רבי יצחק מוורקא ונסעו לבקר את היהודי הקדוש מפשיסחא. כאשר נכנסו לבית פנה רבי דוד אל היהודי הקדוש ואמר:

"הוא מאנשי", בהצביעו על רבי יצחק מוורקא. הביט היהודי הקדוש בעיניו החודרות, ואמר לרבי דוד כי ישלחנו אליו בחודש שבט. כאשר הגיע חודש שבט, פתח רבי דוד את פיו והחל לומר דברי תורה, אחרי שנים שבהם לא פצה את פיו. מחלתו של רבי דוד גברה באותם ימים ומצבו היה אנוש.

רבי יצחק מוורקא לא רצה לעזוב את מיטת רבי דוד, אך חזקה עליו גזירת רבו לנסוע לפשיסחא. בשעתו האחרונה, היה רבי דוד מלא שמחה ולרופא שהביט בגרונו ואמר כי מצבו אינו טוב, ענה רבי דוד ואמר:

מצבי מצויין - הרי עוד מעט ואשוב לביתי אל אבי שבשמים. עוד באותה שעה יצאה נשמתו בטהרה. ומתוך שמחה עצומה עלתה נשמתו בסערה השמימיה, ביום ז' שבט ה'תקע"ד, ומנוחתו כבוד בעיר לעלוב שבפולין.

רבי דוד מלעלוב לא חיבר ספרים, אך דברי תורתו פזורים בספרי תלמידיו: מגדל דוד. דברי דוד. ליקוטי דברי דוד. קודש היוליים. פרי קודש היוליים, ובעוד ספרים קדושים.

רבי דוד בידרמן זצ"ל, האדמו"ר מלעלוב, נולד בשנת ה'תק"ו, לאביו רבי שלמה צבי בידרמן ולאמו מרת מלכה ע"ה שהיו עניים מרודים. בהקשר זה מסופר, שפעם אחת הצליח אביו להשיג כמה פרוטות בכדי לקנות לבנו מלבוש חם לחורף, אך כעבור כמה ימים שב הביתה ללא המעיל. שאלה אותו אמו היכן שכח את מעילו, ענה הילד: לא שכחתי, ראיתי איזה ילד עני עם בגדים קרועים ושיניו נוקשות מרוב קור ונתתי לו את מעילי. פנתה אליו אמו ואמרה לו שילך מיד חזרה ויביא את מעילו הביתה, לפני שיבוא אביו ויפליא בו את מכותיו.

לא עזרו כל האימים, השכנועים והדיבורים. בקור רוח ענה הילד לאמו כי שווה היא מצווה כה גדולה בכדי לקבל מעט מכות בעדה... לאחר נישואיו פתח רבי דוד חנות קטנה, אותה היה פותח רק שעות מועטות במשך היום, ואף צווה את בני ביתו שלא יפתחו את החנות אלא כדי מחייתם, בהטעימו כי אין הוא רוצה לפגוע בפרנסת מתחרייו. בכל שאר שעות היום ובשעות הלילה, עסק רבי דוד בלימוד התורה הקדושה בהתמדה עצומה, וכפי שמסופר הוא היה מסגף את גופו בכל מיני סיגופים.

אחד ממשרתי חותנו שאל פעם את רבי דוד, האם הינו חוטא כל כך גדול שהוא זקוק לכאלו סיגופים? ענה לו רבי דוד ואמר:

"חלילה, הסיגופים הללו הם אינם לתיקון החטאים, אך מה אעשה ועדיין לא פעלתי שתהיה אהבת ישראל חקוקה בליבי". כאשר זרחה שמשו של רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, החליט רבי דוד לנסוע לליזענסק ולתהות על קנקנו. בתחילה דחה רבי אלימלך את רבי דוד מעל פניו, אך לאחר מכן כיבד אותו ביותר ורבי דוד הפך לאחד מחסידיו הנאמנים והבולטים

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הוא. באותה שעה הגיעה אשה נוספת עם בתה לעברו של הרב כדי לקבל את ברכתו. אבל הרב אמר לה: אינני יכול לברך את בתך, כיון שאני רואה שבתך תתחתן עם נכרי. אולם, הוסיף רבי חיים ואמר - אם תעניקי לה כבר מעתה חינוך טוב, המצב ישתנה והברכה תחול עליה.

אלא שלדאבון לב המצב לא השתנה, ונבואת רבי חיים זיע"א התקיימה - הבת הזו נישאה רח"ל לנכרי. [מפי הבת שקיבלה את הברכה - כיום בפריז].

רבי חיים פינטו זיע"א, היה עובר פעמים רבות ברחבי העיר, וכל האנשים היו באים לנשק את ידיו ולהתברך מפיו. הנשים לעומת זאת,

היו עומדות בצד ומכסות את פניהם, כראוי לקדושתו של הצדיק, וגם הן היו זוכות לברכה. אשה אחת,

באה עם בתה הקטנה לקבל את ברכתו של הרב. האמא כאמור כיסתה את פניה, ואז רבי חיים אמר לאם על בתה הקטנה: היא תגדל ותתחתן ותהיה עשירה. וכך